

ЦАРЪТЪ, КОЙТО НЕ ЗНАЕ ДА СЕ СМЪЕ

Преди много, много години, надъ голѣмото китайско царство, царуваше могъщия Чангъ-Чу. Преданието разправя, че той е билъ добъръ и уменъ владетель, но не знаелъ да се смѣе. Поради това, неговиятъ народъ билъ тжженъ, макаръ, че живѣлъ въ блаженство.

Единъ богаташъ отъ народа Нанкингъ, на име Зангъ-Фангъ, обещалъ голѣма награда томува, който успѣе да засмѣе царя.

Личниятъ лѣкаръ на царя, Лингъ-Ки събралъ голѣмъ съветъ отъ всички най-известни лѣкари въ Китай, за да се посъветва, какъ би могло да накаратъ царя да се засмѣе. Но и тия умни и вещи хора не сж могли да му дадатъ съветъ.

Оженили царя за най-хубавата жена въ цѣлия Китай. Но той пакъ си останалъ намръщенъ, както и по-рано.

Следъ това отишли въ града голѣми тѣлпи народъ. Различни артисти, играчи на вжже, мечкари, факири и разни други фокусници се мжчили съ изкуството си да засмѣятъ владетеля и по тоя начинъ да спечелятъ обещаната отъ Зингъ-Фангъ награда. Но никой не успѣлъ. Лицето на царя си останало като вкаменено.

Много придворни шутове били уволнени, защото нито единъ не успѣлъ да разсмѣе царя. Единъ е билъ дебелъ, като бѣчва, когато постжпилъ на служба въ двореца, а си отишълъ тѣнѣкъ като върлина; другъ отъ отчаяние се хвърлилъ въ рѣката Ят-Тси-Киангъ.

Дошли сж и много разказвачи, които сж разказвали стари и преди две хиляди години смѣхурии, но безъ успѣхъ. Царь Чангъ-Чу останалъ все намръщенъ. Години сж преминали.

Единъ день Танъ-Пуа — голѣмъ сиромашъ, узналъ, че царьтъ е винаги тжженъ и, че Зангъ-Фангъ е обещалъ голѣма награда на онзи, който успѣе да го развесели.

Той бързо се приготвилъ за далечния пжтъ, простилъ се съ жена си и детето и взелъ съ себе си само едно пауново перо.

Когато пристигналъ въ Пенингъ, всички дворяни и мандарини го погледнали презрително; предъ тѣхъ стоялъ простъ одърпанъ селянинъ. А още повече се изненадали, като разбрали, че той е до-

шелъ съ намѣрение да разсмѣе царя.

Тѣлохранителитѣ отвѣли Танъ-Пуа въ царския палатъ.

Смирено пристжпилъ Танъ-Пуа предъ сина на небето. Въ ржцетѣ си държелъ само едно пауново перо.

Царьтъ го погледналъ пренебрежително и мрачно.

Танъ-Пуа повдигналъ пауновото перо, лоближилъ се бързо до царя и започналъ да го гѣделичка по врата.

И вижъ! Станало чудо! Царьтъ започналъ да се смѣе.

Танъ-Пуа продължавалъ да го гѣделичка, а царьтъ се смѣлъ все повече и повече.

Смѣялъ се, смѣялъ се, докато омаломощенъ отъ смѣхъ падналъ на пода.

Всички дворяни и мандарини наблюдавали удивени простия селякъ Танъ-Пуа.

Танъ-Пуа получилъ голѣмата награда отъ Зангъ-Фангъ, а царьтъ го направилъ мандаринъ и първи дворцовъ съветникъ. Въ знакъ на своето достойнство Танъ-Пуа е носилъ на дрехитѣ си пауново перо.

Отъ тогава всички мандарини въ Китай носятъ паунови пера на дрехитѣ си.

Народьтъ билъ много щастливъ, че царьтъ ще знае вече да се смѣе, а Танъ Пуа, или по-точно мандариньтъ Танъ-Пуа, заминалъ за дома си, кждето щастливо живѣлъ до края на живота си.

ПЪСЕНЬ

Хайде мжнички дечица,
Да се хванемъ за ржце
Да запѣмъ пѣсенчица
Пѣсень мила отъ сърдце.

И в'гората уморени
Тамъ подъ сѣнка да се спремъ
Отъ месецъ юний упоени
Цвѣтенца нѣжни да беремъ.

Хайде, мили, хайде всички
Заловени за ржце,
Като веселитѣ птички
Да запѣмъ отъ сърдце.

Рени Мирчева
Каспичанъ